

Türk - Rus ilişkilerini mi vuruyor

S-400 RULETİ

Cemal Acar yazdı

S-400 ruleti

27 Şubat Perşembe 2020 21:11

Türkiye, şayet ABD ve NATO safında kalacaksa, bilmemiz gerekir ki F-35 dolayısıyla S-400 konusunda hareket alanımız çok dar ve sınırlıdır.

Testi kırıldıktan sonra yol gösteren çok olmuştur. Maalesef S-400 serüveninde yol da iyice zorlaştı.

Meğer ne kerametli, ne gizemli, ne yaman silah sistemiymiş!

Rus oyun planına göre, Türk-Amerikan ilişkileri ve NATO'yu vuracaktı!

ABD öngörüsüne göre, F-35 uçaklarının geleceğini riske sokacak, NATO savaş doktrinini etkileyecekti!

Türkiye yönetimi, devletin resmi haber ajansı, AKP yanlısı medya, yazar ve akademik ünvanlı ulema tezlerine göre de; fizik kurullarından bağımsız çalışan, yer çekiminden azade uçan, suni ufuktan ötesini gören ve attığını vuran esrarengiz yapıyla, havada uçan, kaçan, göçen ne kadar ABD ve Batı icadı düşman cisim varsa onları indirecekti!

Hülâsa, S-400 alımına yönelik bu yeni milli dış politika vizyonu, büyük strateji, eşsiz siyaset, bilgece hamle Türkiye'yi, Batı Asya, Karadeniz, Ege ve Akdeniz havzasında "**bölgenin efendisi**" yapacaktı!

Pratikte ise, bugün ABD ile ilişkilerimizi ilerleyemez, Rusya ile geri dönülemez alana sıkıştırdı...

Geleli aylar oldu... Ne yazık ki, hangarda yatıp, yattığı yerde hem F-35'leri, hem Türk-ABD/NATO ilişkilerini, hem de iki

tarafli oyundaki belirsizlikle, Türk-Rus ilişkilerinivuruyor...

Gelişmelerden öyle anlaşılıyor ki, Rusya lideri Putin,S-400 konusunda devlet katındaki yalpalamaları, ABD'den gelen sinyalleri ve özellikle de Milli Savunma Bakanı Hulusi AKAR'ın dillendirdiği Pentagon onayı gözleme formüllerini duyunca **"Türkiye'nin ABD icazetiyle Rus borusu doğrultamayacağı"** gerçeğini görüp,maksadın hasıl olmayacağına kanaat getirmiş!Suriye'de hareket alanımızı daraltıcı karşı hamlelere başlanması ve İdlip'ten yansıyanlar da bir anlamda buna delalet eder nitelikte.

Bu yazı, Türkiye'nin S-400 açmazıylaABD-Rusya arasında yaşadığı sıkışmayıanaliz ediyor...

S-400 KONUSUNDA KAFA KARIŞTIRAN YALPALAMALAR

Önce gidip Rusya'dan silah sistemini satın aldık.

Sonra dönüp çalıştıracak formül için Amerika'dan onay gözledik, ortak heyete umut bağladık!

Çelişkili bir tutumla, söylemde ABD'ye meydan okuyup, eylemde icazet kolladık, hala da kolluyoruz.

Dolayısıyla, bu yalpalama, ortada S-400'lerin hangi tehlide karşı nasıl kullanılacağına dair muhtar bir duruş ve kararlılık olmadığı, özgün bir savaş doktrini bulunmadığı yolundaki izlenimi de güçlendiriyor.

Rusya'dan yapılan 72 uçaklık sevkiyatla füzeler dahil tüm ünite ve komponentler aylar önce Türkiye'ye geldi; fakat, kurulum için ABD icazeti kolanıp işzamana yayılıyor, sanki belirsizliğebel bağlanıyor...

Daha da vahimi, gerçektene yapmaya çalıştığımız da tam belli değil! Söylemler fazlaca kafa karıştırıyor:

Cumhurbaşkanı Sayın ERDOĞAN kısa süre önce **"S-400 stratejik değil, ticari bir alımdır"** diyerek, yeniden ABD ile yakınlaşma arayışına yönelip, **"yalpalamada"** ilk sinyali vermişti!

Milli Savunma Bakanı Sayın Hulusi AKAR da TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda yaptığı suni zorlamaya dayalı, gerçekleşme ihtimali bulunmayan veRus tarafında hayal kırıklığı yaratanilginç konuşmada **"Kafamızda formüller var. 'S-400 şurada çalışacak, Patriot burada çalışacak' gibi bir çözüm mutlaka bulunacak"** diyerek, ABD ile kucaklaşma yolulaişi kotarma arayışını bir adım daha ileriye taşımişti.

Dışişleri Bakanı Sayın ÇAVUŞOĞLU ise, **"Bir sistem kutuda tutulmak için alınmaz. S-400'leri kullanacağız. Patriot da almak isteriz, satarlarsa onu da alırız"** diyerek, ne kadar geniş gönüllü olduğumuza açıklık getirmişti!

Bu hercümerç içinde Savunma Sanayi Başkanı Sayın İsmail DEMİR de daha geçtiğimiz ay, **"Türkiye, Rusya ile ikinci S-400 anlaşmasını yapmaya çok yakın. Ankara, Patriot almakla da hala ilgileniyor"** bilgilendirmesi yaparak, karmaşaya tuz biber eken iki sistemli bir **"olmaz"** dillendirmişti!

Bunu takiben de, durumdan vazife çıkararakbindirme yapmaya çalışan Rusya cenahı **"tarafkların ikinci S-400 anlaşmasına imza atmaya çok yakın oldukları"** açıklaması yapmıştı!

Esasen, ilgililerce yapılan bu açıklamalarda öngörülen **"hem S-400, hem F-35, hem de Patriot üçlüsüne birden sahip olunabileceği hayaline dayalisenaryo"**,bunca zaman ve tartışmalara rağmen, meselenin özünü kavramaktan hala ne denli uzak olduğumuza işaret etmektedir.

S-400 AÇIKLAMALARINDA MIZRAK ÇUVALA SIĞMIYOR

Sayın Cumhurbaşkanı tarafından Trump yönetimi ve NATO lehinde dillendirilen pozitif söylemlerden, hükümetin ittifak angajmanında makas değiştirmek gibi bir tercih peşinde olmadığı anlaşılıyordu.Milli Savunma Bakanı Sayın AKAR'ın daha önce yapmış olduğu **"Biz NATO'un merkezindeyiz. NATO'dan uzak durmak gibi bir niyetimiz ya da girişimimiz yok"** beyanı da bunu somut biçimde teyit ediyordu.

Nitekim, yine Sayın Hulusi AKAR, kısa süre önceCNN-Türk televizyonunda yaptığı açıklamalarda da ABD ile stratejik ortak olduğumuzu vurgulayıp bolca NATO güzellemesi yaparak Cumhuriyet hükümetimizin mevcut duruşunu tekraren dile getirmiştir.

Peki, ABD ve NATO'yu önceleyen duruşa sahip bir yönetim neden gidip Rusya'dan S-400 almıştır?

Sayın AKAR'ın buna verdiği cevap tek kelimeyle şudur: ZORUNLULUK!

Oysa tam aksine, halihazırda Türkiye'de, bir NATO ülkesinin hangi tehdit değerlendirmesine, hangi hareket ihtiyaçları analizine ve hangi savaş doktrinine binaen gidip Rusya'dan S-400 sistemi satın aldığını bilen bir kimse olmadığı gibi, bu konuda en tepedeki iki kritik aktör olan Sayın Cumhurbaşkanı ve Sayın Milli Savunma Bakanınınaaçıklamaları da büyük bir çelişki ve tutarsızlık sergilemektedir:

Şöyle ki; Cumhurbaşkanı Sayın ERDOĞAN, daha önce de vurgulandığı üzere, **"S-400 stratejik bir alım değil, ticari bir alımdır"** demektedir.

Milli Savunma Bakanı Sayın Hulusi AKAR ise, gerek önceki kimi beyanları ve gerekse son CNN-Türk konuşmasında **"S-400**

satın almak bir seçenek değil, zorunluluktur” buyurmuştur!

Bu durumda, Sayın Cumhurbaşkanı'nın açıklamasına itibar edecek olursak, **“ticari”** bir alım, Sayın AKAR'ın iddiasına göre, nasıl olup da **“seçenek değil, zorunluluk”** olarak görülmektedir?

İşlev, teknoloji ve kullanım boyutuyla **‘stratejik’** nitelik taşıyan bir sistem nasıl **‘ticari’** meta olmaktadır?

Yok şayet Sayın AKAR'ın tezine göre, bu **“seçenek değil, zorunlu bir alım”** idiyse, ülke güvenliği için NATO ülkesini gidip Rusya'ya angaje eden bir silah sistemi alımı, nasıl **“ticari”** alım sayılmaktadır?

Yapılan açıklamalar uyarınca, bir tarafta stratejik ortak olduğumuz ABD ile merkezinde bulunduğumuz NATO İttifakı var. Üstelik bu mevcut statüyü de korumaya niyetli olduğumuza vurgu yapılıyor. Diğer tarafta ise S-400 sistemini üreten ve satan Rusya var. Bu durumda; bu üçlüyü aradan çıkardığımızda, bölgenin en büyük gücü Türkiye başka kimden çekinmiştir de S-400 almaya **“mecbur”** kalmıştır?

Ticari alımsa, hem ABD ve NATO tarafında, hem de içeride zarar yazdığına göre, kar nerededir? Zorunlu alımsa, zorlayan ve imparatorluk mirasçısı Türkiye'yi zora sokan güç kimdir, nedir, nerededir?

HULUSİ AKAR'IN “S-400 ŞURADA ÇALIŞACAK, PATRIOT BURADA ÇALIŞACAK” FORMÜLÜ ÇALIŞMAZ

Şunu açıkça görüp kabul etmemiz gerekir ki, Milli Savunma Bakanı Sayın Hulusi AKAR'ın S-400 konusunda söylediklerinin ayağı yere basmamaktadır.

Zira, Sayın AKAR'ın S-400 alımı için dayandığı **‘zorunluluk’** gerekçesi ne kadar yersiz ve tutarsızsa, S-400 sistemini konuşlandırıp **‘aktive etmek’** için üzerinde çalıştığı formül de o kadar isabetsiz ve saçmadır.

Milli Savunma Bakanı Sayın AKAR, S-400 sistemini konuşlandırıp aktive etmek için ABD ile uzlaşma arayışında olunan formülü TBMM çatısı altında şöyle açıklamaktadır:

“Kafamızda formüller var. ‘S-400 şurada çalışacak, Patriot burada çalışacak’ gibi bir çözüm mutlaka bulunacak!”

Sayın AKAR'ın dillendirdiği bu olası formül akıl ve mantık sınırlarını zorlamaktadır! Zira, bu sistemler terör örgütlerine karşı kullanılamayacağına, etrafta da Türkiye'nin tepesine çöküp caydıramayacağı başkaca üçüncü bir devlet gücü bulunmadığına göre, ülkenin bir tarafında ABD füzeleri Rusya'ya karşı, diğer tarafında Rus füzeleri de ABD'ye karşı konuşlanacaktır?

Kaypak ABD'nin bile itibar etmediği AKAR formülüne göre; şayet S-400 sistemi Pentagon icazetiyle kısıt altında **“şurada”** çalıştırılacaksa, şartlı kullanılacağı bu kuytuneresi olacak? Övgüde yere göğe sığdırılmayıp, **“acil ve yaşamsal ihtiyaçtı, almamız seçenek değil zorunluluktur”** denilen, fakat aylardır hangarda yatırılan Rus füzeleri şimdi Amerikan baskısıyla ülkenin bir köşesine mi sıkıştırılacak?

Hadi diyelim, Pentagon'la bir şekilde anlaşılıp akla ziyan formüle yeşil ışık yakılmış olsun, ABD denetim ve gözetimine tabi Rus füzeleri sınırlandığı yörede acaba kimi caydıracak, neyi vuracak?

Gelelim diğer tarafa... Çuval dolusu para gömülecek Patriotlar ülkenin hangi yarısına hapsedilip, nasıl kullanılacak? **“Network”** güdümlü bir sistem olan Patriotları kendi başımıza yüksek kapasitede kullanamayacağımıza göre, hem onca para verip hem de ABD'ye bağımlı olarak mı çalıştıracamız; yoksamilyarlarca dolar vererek alacağımız Patriotları sadece radarla yarı kapasitede mi kullanacağız?

Bir köşede S-400 ile ABD'yi, diğer köşede Patriot ile Rusya'yı kollayıp, sonra da icap ettiğinde bir tarafın yardımıyla diğer tarafı mı avlayacağız?

Sorular şaka gibi geliyor, ancak **“AKAR Formülü”** kapsamında daha vahimi ve sahicisi de var:

“Patriot şurada çalışacak, S-400 burada çalışacak” zorlama formülü esas itibariyle F-35 uçaklarını kurtarıp teslim almak amacıyla türetildiğine göre, **bu formüle göre F-35 uçakları nerede uçacak?**

Program ortağı olduğumuz, 15 milyar dolar ödeyip alacağımız kendi uçaklarımız vatan topraklarının yarısı üzerinde (S-400 coğrafyasında) uçamayacak mı?

Böylelikle de, yerde bir tarafta S-400 kısıtlanacak, bir tarafta Patriot kısıtlanacak, havada da F-35 uçakları mı kısıtlanacaktır?

Kaldı ki, zaten asıl mesele de, S-400 / Patriot ikilisinin ülke topraklarını nasıl bölüşecekleri değil, S-400 / F-35 birlikteliği, daha doğrusu bu ikilinin bir arada olmazlığı, değil mi?

Sayın Hulusi AKAR'ın **“S-400'den vazgeçmemiz mümkün değil. Bu varken nasıl bir çözüm bulabiliriz, buna bakıyoruz”** derken, bakılan şayet 3 sistemi de kısıtlayacak bu tür hilkat garibesi bir senaryo ise, bu ve benzeri türden bir çözümün, ABD şöyle dursun, ülkemiz açısından kabul edilemez olduğu açıktır.

S-400 ALIMI NATO SAVAŞ DOKTRİNİ İLE ÖRTÜŞMÜYOR

Sayın Hulusi AKAR'ın diyalektik mantığı zorlayan formüllerle de olsa, **Türk-Amerikan/NATO ilişkilerini kotarmaya, S-400 yüzünden zedelenip Türkiye'nin İttifak içinde ağırlık ve itibar kaybetmesine yol açan durumu restore etmeye çalışması elbette çok değerlidir.** Nitekim, kamuoyunda tartışılan RAND raporunda da, bu hususta ABD'nin çalışacağı ana aktör olarak adı özel olarak zikredilmektedir.

Ne var ki, önde gelen bir NATO ülkesi olan Türkiye'nin Milli Savunma Bakanı olarak kendisinden asıl beklenen, dış politikada makas değişiminin söz konusu olmadığı hususunu göz önünde bulundurarak, zamanında S-400 alımıyla yapılan hatanın önüne geçmesiydi. Buna karşın, Sayın AKAR, yanlış görüp Sayın Cumhurbaşkanını önceden uyarıp ikna edecek yerde, bugün hala yapılan hatayı savunmaktadır:

“Zorunlu olarak aldık; eğitimler sürüyor, Nisan ayında kurulup aktive edilecek” demektedir!

ABD ve NATO ile mevcut statüko korunacaksa, bu nasıl olacak göreceğiz. Daha doğrusu, büyük olasılıkla bunun olmayacağını göreceğiz! Nitekim, ABD'den bu yönde gelen yansımalar da giderek kuvvetleniyor.

Kuşkusuz S-400 alımıyla yapılan **“stratejik hata”** sadece Sayın Hulusi AKAR'a atfedilemez. Sözgelimi, önceki Cumhurbaşkanımız Sayın Abdullah GÜL de bugün ortaya çıkıp S-400 alımında hata yapıldığını dillendirmekte, **“sorumluları S-400 ile F-35 uçaklarının birlikte kullanılamayacağı yolunda gerekli uyarılarda bulunmamakla”** eleştirmekte; fakat, bunu yaparken kendisinin de zamanında gerekli uyarıda bulunmadığını göz ardı etmektedir. Oysa, Türkiye Cumhuriyeti'ni yol ayrımına kadar getiren böylesine kritik bir konuda, sözü itibar görecektir herkese zamanında uyarı görevi düşmektedir.

CNN-Türk yayınında Nisan'da S-400 sisteminin devreye alınacağını söyleyen, fakat bunun hangi koşullarda ve nasıl yapılacağına dair bir açıklama getirmeyen Sayın Hulusi AKAR'ın ise özel bir konumu vardır. Kendisi, **Milli Savunma Bakanı olarak birincil derecede sorumluluk makamındadır.** Dahası, kendi emrindeki hainlere boğazını sıktırılmış bir komutan da olsa, nihayetinde ülkemizde Genelkurmay Başkanlığı yapmış eski bir askerdir. Önde gelen bir NATO ülkesinde Genelkurmay Başkanlığı yapmış bir generalin NATO'nun Avrupa'da Savaş Doktrini olarak benimsemiş olduğu **“İkinci Offset Stratejisi”**nden bihaber olması da beklenemez. Bir taraftan söylemde NATO güzellikleri yapılırken, diğer tarafta eylemde NATO Savaş Doktrini'ne zarar verebilecek bir angajmana girilip, bunda dâmesnetten yoksun **“zorunluluk”** gerekçesiyle ısrar edilmesi akılcı, samimi ve objektif bir tutum olarak görülemez.

Yaklaşık 2 yıl evvel, Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde yine OdaTV'de **“Cumhurbaşkanı Adaylarına Kritik Soru: S-400'de Hangisi Yanacak? Kaporamı, F-35 mi, NATO mu”** başlığı ile yayımlanan kapsamlı analizimizde NATO'nun Avrupa'daki cari Savaş Doktrini olan **“İkinci Offset Stratejisine”** kısaca değinmiştik. Kamuoyunca yeterince bilinmeyişi göz önünde bulundurarak, meselenin önemini ve ülkemizin de kullanıcı olmasının öngörüldüğü F-35 uçaklarının NATO Savaş Doktrini içindeki yerini daha iyi kavramak için söz konusu stratejiyi türetiliş sebepleriyle tekrar paylaşalım. Daha iyi anlaşılması için de, önce **“Birinci Offset Stratejisi”**nin ne olduğuna değinmekte yarar var:

General Eisenhower 1952 yılında Avrupa Yüksek Komutanlığı'ndan ayrılıp ABD Başkanı seçildiğinde askeri planlamacılar Varşova Paketi'nin olası bir işgal girişiminin önlenmesi için ne kadar askere ihtiyaç olduğuna dair çalışma yapılmasını ister. Cevap olarak **“90 tümen piyade gücü”** gerektiği raporlanır. Bu her ölçekte milyonu aşkın asker demektir. ABD İkinci Dünya Savaşında bile Alman ve Japon devletlerine karşı 90 tümen piyade birliği ve 240 hava saldırı grubu ile savaşmış, nihayetinde ise Avrupa'da savaşı devasa Sovyet kara gücü, Pasifik'te ise atom bombası bitirmiştir. Rapordaki tespit üzerine, **“90 tümen büyüklüğündeki bir gücün barış zamanında silah altında tutulmasının gerek askeri, gerek ekonomik ve gerekse politik açıdan sürdürülemez olduğu; dünya savaşı büyüklüğündeki bir ordunun barış zamanında silah altında tutulmasının Amerikan demokrasisinin işleyişini sekteye uğrattıracağı”** değerlendirmesini yapan Başkan Eisenhower, planlamacılar uygulanabilir başka bir strateji geliştirilmesini ister. Bunun üzerine farklı bir konsept ortaya konur. **“Birinci Offset Stratejisi”** olarak adlandırılan bu yeni savaş doktrini uyarınca, Sovyetlerin konvansiyonel üstünlüğüne karşı Avrupa'da sayısal olarak daha küçük bir kara gücü ve aradaki dengesizliğin kapatılabilmesi için de saha geneline yerleştirilecek **“taktik nükleer silahlardan”** oluşan bir kombinasyon öngörülür.

Sovyetlerin sayısal ve arsenal büyüklüğünü teknolojik üstünlükle offset eden (dengeleyen) bu strateji çalışmış ve çeyrek yüzyıl boyunca Avrupa'da güç dengesi böyle sağlanmıştır.

1970'lerin başlarında, ABD'nin Vietnam bataklığında zaman ve güç kaybetmesinin avantajlarını da iyi değerlendiren Sovyetler Birliği kaydettiği hızlı ilerlemelerle konvansiyonel silahlarda ABD'yi hemen hemen yakalamıştır. 70'lerin ortalarında ise bu kez de stratejik nükleer silahlarda baş başa gelinmiş ve böylelikle iki süpergüç arasında **“karşılıklı imha dengesi”** (mutually assured destruction) oluşmuştur. Vietnam Savaşının sona ermesiyle 1970'lerin sonuna doğru ABD, özellikle mikroelektronik, minyatürizasyon, havacılık ve uzay teknolojilerinde yeniden sıçrama yapmaya başlamıştır.

Döneminden ileride fikirlere sahip, okuyan-yazan büyük bir entelektüel asker olan Sovyet Genelkurmay Başkanı Mareşal Ogarkov, stratejik nükleer silahlarda denge oluşması üzerine, **“sınırlı nükleer savaş”** diye bir savaş olamayacağını, bir tarafın taktik veya stratejik nükleer silah kullanıp avantaj elde etmesi durumunda karşı tarafın bunu kabul etmeyeceğini ve elindeki tüm gücü kullanma cihetine gideceğini, bunun da nükleer silah kullanımı açısından mutlak bir caydırıcılık unsuru olduğunu, böylelikle de (kullanılamayacak) **“nükleer silahların askeri öneminin azalacağı veyarışın yeniden konvansiyonel silah üstünlüğüne kayacağı”**; özellikle elektronik alanındaki gelişmeler sayesinde, konvansiyonel silah sistemlerinin komuta-

kontrol-komünikasyon-teşhis gibi yeteneklerle menzil, hassasiyet, ateş gücü ve etkinliklerinin artmasıyla, neredeyse nükleer güce eş bir kapasite yaratılabileceği tezini ileri sürmüştür.

Bu hipotezle de, ABD'nin Avrupa'da devasa Sovyet kara gücüne karşı denge oluşturmak için benimsediği savaş doktrini olan ve sahada taktik nükleer silah kullanımını öngören "**Birinci Offset Stratejisi**" pratikte geçerliliğini yitirmiştir.

Bunun üzerine ABD ve NATO da, teknolojik üstünlüğe dayalı olarak geliştirilen ve "**İkinci Offset Stratejisi**" adı verilen yeni savaş doktrinini uygulamaya koymuştur. Bugün hala geçerliliği devam eden ve gelecekte "ileri hesaplama, büyük veri, makine öğrenmesi, yapay zeka, gelişmiş otonom sistemler, güçlü muharebe network'ü ve insan-makine işbirliği" gibi öğeleri de içeren "**Tüm Alanlarda Hakimiyet**" (Full Spectrum Dominance) odaklı "**Üçüncü Offset Stratejisi**" ile ikame edilmesi öngörülen "**İkinci Offset Stratejisi**", esas itibarıyla iki temel unsurdan oluşmaktadır:

Bunlardan biri komuta, kontrol, komünikasyon ve teşhis sistemlerine dayalı muharebe sahası "**network**" kapasitesi, diğeri de "**güdümlü mühimmat**" kullanımınıdır. Kısaca "**Network Güdümlü Mühimmat Savaşı**" olarak nitelendirilebilecek bu konsept "**saldırı kırma**" (assaultbreaker) ve "**hava-kara savaşı**" (air-landbattle) bileşenlerini ihtiva etmektedir.

ABD/NATO'nun Avrupa'da Rusya'ya yönelik "**derin bakıp, derin vurma**" (lookdeep, shotdeep) odaklı bu savaş doktrininde operasyonel konsept olarak; devasa Rus kara gücündeki geri alanlardaki hareketlilik, konumlanma ve yoğunlaşmaların erken teşhis ve istihbaratı, büyük güç unsurlarının arka cepheden ilerleyip muharebe sahasına ulaşıp NATO kuvvetleriyle karşı karşıya gelmezden önce, örneğin Kolordu seviyesinde 72 saat, tümen seviyesinde ise 24 saatlik erişim süresi öncesinde, uzaktan atılacak uzun menzilli, hassas güdümlü, ateş gücü yüksek füze ve bombalarla buldukları yerde tasfiyesi öngörülmektedir. Konseptin olası başarı ve etkinliği ise zamanında hem NATO, hem de Sovyet savaş oyunlarıyla test edilmiş, çalışabileceği iki tarafça da doğrulanmıştır.

Hatta bu konseptle, iki Süpergüç arasında konvansiyonel alanda tetiklenen silahlanma yarışı, ekonomik gücü ve yapısal sorunları amansız yarışın gerektirdiği finansal ve teknik yükümlülükleri karşılamakta yetersiz kalan Sovyetler Birliğini iyice bunaltmıştır. Böylelikle, Mareşal Ogarkov'un konvansiyonel teknolojide batının yakalanması yönündeki istekleri karşılanamamış, dahası fikirlerinin doğruluğuna tarihin tanıklık ettiği Mareşal 1984 yılında Genel Sekreter Gorbaçov tarafından görevden alınmış; ancak, gücünün sınırlarını aşan bu tetikleme de, Mareşal Ogarkov'un kurtarma çabalarının tam tersine sonuç üreterek, koskoca Sovyet İmparatorluğunun yarım asırdır devam eden Soğuk Savaşta nefesinin kesilip tek kurşun atılmadan parçalanarak dağılmasında tetikleyici ve hızlandırıcı rol oynamıştır.

Nitekim, ABD/NATO tarafından Avrupa'da "**Savaş Doktrini**" olarak benimsenen "**İkinci Offset Stratejisi**"nin iki operasyonel ayağından biri olan "**hava-kara savaşı**" konseptinin en tipik uygulamasına da 1991 yılındaki Birinci Körfez Savaşı'nda tanık olmuştuk. Cumhurbaşkanımız merhum Özal'ın makamına bile belinde silahla girme cüretinde bulunan Irak lideri Saddam'ın, o zamanlar dünyanın 4. büyük kara gücü olarak gösterilen ordusu, bir gecede işgal ettiği Kuveyt'te uzaktan fırlatılan yüksek hassasiyet ve ateş gücüne sahip güdümlü bomba ve füzeler karşısında 42 gün boyunca yerinden bile kıpırdamamış, Irak lideri "**savaşların anası**" diye nitelendirdiği "**kara savaşının başlaması**" hayali güderken, bu süreçte neredeyse tüm stratejik tesis ve hedefler ya imha edilmiş ya da kullanılamaz hale getirilmiş; dolayısıyla, gerçekte savaş, hepi topu 3 gün sürecek kara savaşı başlamadan bitmiştir! "**Teknolojinin savaşların karakterini değiştirdiği**" olgusuyla tarihe geçen bu operasyon, yeni Çin ve Rus savaş doktrinlerinin şekillenmesinde de belirleyici temel etkenlerden biri olmuştur.

Günümüzde Avrupa'lı NATO ülkeleri her ne kadar Rus kara gücünü dengeleyebilecek büyüklükte bir ordu kurabilecek olsalar da, ortada böyle bir irade ve eğilim yoktur. Daha da önemlisi, ABD ve NATO, tarihinde hiçbir zaman Varşova Paktı/SSCB/Rusya karşısında tanka tank, topa top, askere asker dengesine dayalı bir strateji gütmemiş; karşı tarafın görece sayısal üstünlüğünü, daima "**teknoloji**" avantajı ile offset etmeyi benimsemiş; başka bir anlatımla, caydırıcı güç tesisinde, daha az asker ve silah sistemi yanında "**teknolojik üstünlüğü**" kaldıraç olarak kullanarak denge yaratma yoluna gitmiştir.

F-35 İLE ABD/NATO İLİŞKİLERİMİZİ VURAN S-400 ŞİMDİ DE TÜRK-RUS İLİŞKİLERİNİ VURUYOR

Tekrar asıl konumuza dönecek olursak; F-35 uçaklarının meydan okuyucu en önemli karakteri ve temel tasarım konseptindeki birincil öncelik "**stealth**" teknolojisi olmakla birlikte, bu uçan platformlar sahip oldukları ileri donanım ve konfigürasyonlarıyla bir savaş uçağı olmanın ötesinde çok güçlü elektronik donanım, sensör ve bilgisayar sistemleriyle adeta uçan bir savaş istasyonudurlar.

Bu bağlamda, F-35 uçakları, network güdümlü mühimmat savaşı kavramına dayanan "**İkinci Offset Stratejisi**"nde öngörülen doktriner çerçeve içinde kritik önem ve misyona sahip bir muharebe network sistemi bileşeni ve güdümlü silah platformudur.

Sahip olduğu teknolojinin kesim noktasındaki ileri yetenekler; özellikle de, görünmezlik ya da düşük görünürlük olarak tanımlanabilecek, malzeme, geometri, boya, elektronik komponentlerin yarattığı elektromanyetik iz ve motor ısı gibi faktörlerle tesis edilen "**stealth**" teknolojisi; Amerikan askeri planlamacıları tarafından türetilip "**ABD/NATO'nun sahaya intikalinde erişim engeli yaratma ve erişilebildiğinde de operasyon kısıtı oluşturma yeteneği**" olarak tanımlanan ve kısaca A2/AD (anti-access, area-denial) bölgeleri olarak nitelenen Avrupa'da Rus sınırındaki Doğu Avrupa ve Baltık bölgesi ile Asya'da Güney Çin Denizi gibi kritik alanlardaki görevler açısından da yaşamsal önem taşımaktadır.

Operasyonel anlamda, F-35'ler açısından "**stealth**" özelliği, sadece ön cepheden radarlara görünmezlik ya da düşük görünürlük değil, aynı zamanda motorların düşük ısı/infrared iziyle, bir bakıma güdümlü füzeler tarafından da '**görülemez**', görülsede '**bulunamama**' ve bulunsada da '**varulamama**' özelliği de demektir. F-35 uçakları aynı zamanda yörüngedeki uydular, denizaltılar ve su üstü savaş gemileri ile istihbarat ve saldırı amaçlı hava araçları arasında da bir '**network platformu**' olma özelliğine sahiptir.

Toparlamak gerekirse; olası bir çatışmada Batı Bloku açısından Avrupa'ya yönelik en büyük tehdit Rus kara kuvvetleridir. Halihazırda bu tehdidi caydırmada en etkin unsur ise ABD/NATO hava gücüdür. "**Hava gücü**", ABD/NATO'nun Avrupa'da Rusya karşısında "**Savaş Doktrini**" olarak betimlediği "**İkinci Offset Stratejisi**"nin de temel payandasıdır. **F-35 uçakları da önümüzdeki çeyrek asır boyunca bu stratejinin yaslandığı hava gücünün bel kemiği olacaktır.** ABD'de 3.500 civarında siparişe Deniz, Hava ve Deniz Piyade Kuvvetleri ile Avrupa'da, Türkiye de dahil çok sayıda NATO ülkesinde kullanılacaktır.

Bu itibarla, halihazırda Rusya'nın askeri öncelikleri arasında F-35 uçaklarında ileri seviyede kullanılan stealth teknolojilerine erişmek ve uçakların askeri değer ve etkinliğini düşürmek, ABD'nin askeri öncelikleri arasında da bu üstünlüğü korumak ilk sıralarda gelmektedir.

Özetle, ABD açısından meselenin özü; savaş doktrini uyarınca, Rusya'ya karşı birincil derecede caydırıcı güç olan hava gücü üstünlüğünün ve bu gücün gelecek çeyrek asır boyunca omurgası olacak F-35 uçakları ile kullanılan ileri teknolojilerin korunmasıdır. İkinci olarak da, ABD ve NATO'nun S-400 varlığı dolayısıyla Türkiye ve civar bölgede; Rusya tarafından yapılabileceği öngörülen olası gizli bilgi transferinin uzun vadede yaratabileceği komplikasyonlarla da Doğu Avrupa ve Güney Çin Denizi gibi A2/AD bölgelerinde, hareket serbestisinde kısıt altına girmemektir.

Bu hususlar göz önünde bulundurulduğunda, ABD'nin S-400 hava savunma sisteminin F-35 uçaklarıyla aynı ortamda kullanılmasıyla türeyebilecek olası riskleri, normal koşullarda bile bile göze almayacağı, özel koşullarda ise ancak ciddi kullanım kısıtlarıyla kabullenebileceği sonucuna varılabilir. Türkiye'nin bir NATO ülkesi oluşu, Rusya'nın yörüngesine kaymasının istenilmemesi ve batı ittifakında kalmasında ısrarlı olunması özel durum olarak kabul edildiği takdirde, en iyi olasılıkla S-400 sisteminin "**maliet-etkinliğini**" düşürecek "**kontrollü-kısıtlı**" kullanımı şartıyla F-35 uçaklarına onay verilebilir. Şayet, içine düşülen açmazda Türkiye böyle bir çözüm arıyor ve Milli Savunma Bakanı Sayın Hulusi AKAR tam da böyle bir çözüm arayışından bahsediyorsa, bu tür zorlama formüller Türkiye'ye hayır getirmez.

Hasılı, Milli Savunma Bakanı Sayın AKAR da dahil yönetim sorumlularımız zamanında **FETÖ meselesine teleskobun ters ucundan bakıp tehlikeyi olduğundan küçük görmüşlerdi.** Şimdi de, S-400 alımıyla türeyenve olumsuz etkileri de maalesef yansımaya başlayan riskleri küçük görmektedirler. Nitekim, ABD'nin direnmesi karşısında bumerang geri dönmüş ve halihazırda Türk-Rus ilişkilerini vurmaktadır!

Gelinen aşamada, Rusya lideri Putin büyük olasılıkla, Niğbolu Meydan Savaşı'ndan beri yürüdüğümüz Batı istikametindeki yönümüzün kolay kolay bükülmeyeceğini ve "**Türkiye'nin ABD icazetiyle S-400 borusu doğrultamayacağını**" görmüştür! Şayet durum bu ise, Rusya'nın S-400 satışıyla beslediği stealth teknolojisine erişme ve F-35'lerin askeri değer ve etkinliğini düşürme; NATO'da çatlak oluşturma; Türk-Amerikan ilişkilerini bozup Türkiye'yi Batı dünyasından uzaklaştırma v.s gibi ne teknolojik, ne askeri ve ne de siyasi emeller gerçekleşmeyecek, dolayısıyla da, maksatlardan hiç biri hasil olmayacaktır.

Ne yazık ki, ayak oyunları ustası eski Sovyet Lideri Andropov'un KGB'den talebesi Putin şimdi, şayet bunlar olmayacaksa, "**ikili oyun yüzünden verdiğim tavizlerle biriken faturayı keseyim**" diyerek, Türkiye'yi İdlib üzerinden sıkıştırılmaya başlamıştır. Belli ki, Türkiye'ye çok yatırım yaptığını, nükleer santral inşasına başladığını, boru hatları anlaşmaları yaptığını, NATO ülkesine S-400 savunma sistemi verdiğini, turist gönderdiğini, Suriye'de operasyonlar için önümüzü açtığını, hatta "**terörist**" diye nitelendirdiği paramiliter ÖSO güçlerinden Suriye'de "**Milli Ordu**" oluşturmamıza dahi göz yumup buna katlandığını, Ukrayna ve Libya'daki karşı pozisyonları görmezden geldiğideğerlendirip, S-400'deki tıkanmayla tüm bunların karşılık bulmayıp Türkiye'nin yönünü çevirmeyeceğine kanaat getirmiştir. Maalesef elindeise, devasa silah arsenalinin yanı sıra; 4 milyon mültecinin sınırmıza sürülmesi, YPG/PYG kaldıracı ile Kürt Devleti kartı açma, hatta 31 Mart 2015 günütanıklık ettiğimiztürden,siber saldırıya dahi gerek olmaksızın,ilgili görevliye verilecek basit bir şalter indirme talimatıyla yaşadığımız çağı değiştirip tüm Türkiye'yi bir süreliğine taş devrine götürme vb.büyük kozlar bulundurmaktadır!

İDLİB'TE HEDEF SAPMASI (MISSION CREEP) TUZAĞINA DİKKAT

Sonuç olarak, 06 Temmuz 2019 tarihinde OdaTV'de "**Bu Seçenek Trump'ın Hoşuna Gitmeyecek**" başlığı ile yayımlanan yapıcı analizimizde, Türkiye'nin yanlış S-400 macerasından çıkışı için "**kötünün iyisi**" denilebilecek "**az hasarlı**" bir formül önermiştik. Çözüm önerimiz o zaman çalışabilir nitelikte bir formül olup, risk ve maliyeti de görece az bir seçenektir.

Önerimiz dayanaklarıyla birlikte mealen kısaca şöyleydi: "*Türkiye F-35 uçaklarını kurtarmak için Patriot satın almaya çalışmaktadır. S-400'leri gözden çıkarmadan Patriot satın alamayacağı bir yana, S-400'leri kısıtlama taahhüdüyle milyarlarca dolar ödeyip Patriotları satın alsa bile tek başına yüksek kapasitede kullanamayacaktır. İleri seviyede kullanımda ise ABD'ye bağımlı olacak, kendi başına da sadece radarla yarı kapasitede kullanabilecektir (Gereğesi analizimizde mevcut).Bu durumda, en iyi çözüm, kendi irademizle S-400'leri soğumaya bırakıp, NATO kapsamında bedelsiz Patriot alıp konuşlandırmaktır."*

Böylelikle; ülkede konuşlu bir hava savunma sistemi olacak, Patriot için ikinci kez para ödenmeyecek, S-400 için ödenen bedel bir şekilde ikame edilmiş olacak, F-35 uçakları kurtulacak, ABD ve NATO ile ilişkiler korunup muhafaza edilecekti. Putin dostumuza gelince, S-400 sistemini hangi amaçla satmışsa satmış, parasını almış mı almıştı; **“bedava Patriot aldık, onu konuşlandırmayı tercih ediyoruz”** deyip, açmazı görece yumuşak bir geçişle aşabilirdik. Rusya lideri Putin de keyfine bakıp aldığı parayı afiyetle yiyebilirdi. Neticede, bizim olan bir silah sistemini kullanıp kullanmama yönündeki inisiyatif bize aittir. Bu tasarrufa yönelik olumsuz bir karşı tavır tamamen kasta ve kötü niyete girerdi ki, böyle bir olası çözüm aynı zamanda selden kütük kapma ustası Sayın Putin’i de bir samimiyet sınavına tabi tutar, çok büyük olasılıkla O da konfrantasyonu şimdiki gibi fazla tırmandıramazdı.

Ne var ki, bugün geldiğimiz aşamada bu rasyonel formülün uygulanabilme şansı da kısmen azalmıştır. Zira, Rusya harekete geçmiş ve Türkiye’yi zorlamaya, İdlib üzerinden sıkıştırılmaya başlamıştır. **Türkiye de Rusya’nın demarşı üzerine ABD’den Patriot talebinde bulunmuştur.** Türkiye’nin söz konusu Patriot talebi doğrudan Rusya temelli olduğundan, ABD, gerek Rusya-Türkiye ve gerekse Rusya-ABD/NATO ilişkilerini gerginleştireceği cihetle bu talebe ihtiyatla yaklaşmaktadır. Belli ki talebi zamana bırakacak, Rusya ile konfrantasyonundaha fazla derinleşmemesini tercih edecektir. Şartların ağırlaşması üzerine, ileride NATO kapsamında zorunlu olarak Patriot gelse bile Rusya ile ilişkiler daha da gerginleşmiş olacağından,S-400 açmazından çıkışa önerdiğimiz zamanki kadar elverişli çözüm sunmayabilecektir.

Türkiye, şayet ABD ve NATO safında kalacaksa, bilmemiz gerekir ki F-35 dolayısıyla S-400 konusunda hareket alanımız çok dar ve sınırlıdır. Ülkemizin tercihi de geleneksel İttifak ilişkilerimizin korunması yönünde olduğundan, bu paradoks karşısında Rusya ile ilişkilerin daha da gerilmesi olasıdır. Muhalefetin de bu kritik süreçte yangına körükle gitmemesi, eleştirilerde yapıcı ve birleştirici olması gerekmektedir.

Öte yandan, İdlib’te S-400 bağlantılı olarak şiddeti artan yangın S-400’leri de duman altında bırakmıştır. Öncelikle bu yangının söndürülmesi zorunlu hale gelmiştir. Tırmanan çatışma ve riskler Türkiye’nin kendi başına çözebileceği ölçekten de çıkmıştır. **Muhalefetin ESAD ile görüşme çağrılarıyla gidilecek bir yer artık kalmadığı gibi, S-400 ortalıktayken Rusya ile de çözüm olasılığı zayıftır.** Türkiye’nin ulusal sınırlar içinde savunulmasını önceleyen NATO da işin dışındadır ve Türkiye talep etse de doğrudan Suriye’ye girmez ve tehlikeli bir oyuna dalarak orada Rusya ile karşı karşıya gelmeyi tercih etmez.

Bu koşullar altında, Türkiye’nin bir an önce Birleşmiş Milletleri devreye sokmak için girişimde bulunması; şayet kapsamlı askeri güç kullanılacaksa, Birleşmiş Milletler üzerinden -tercihen NATO öncülüğünde- uluslararası bir koalisyon kurulması yönünde adım atılması gerekmektedir. IŞID ve YPG’ye karşı farklı şartlarda yapılan önceki operasyonların görece başarısına kapılarak, İdlib’te hedef sapması (MissionCreep) tuzağına düşmekten ise her koşulda ve mutlaka sakınılmalıdır.

Son söz olarak, S-400 açmazı için çıkış önerisinde bulunduğumuz yukarıda atf yaptığımız analizde, emperyal kurt Winston S.CHURCHILL’in iki dünya savaşından süzölmüş tecrübeye dayalı önemli bir nasihatini de paylaşmıştık. Önemine binaen yeniden hatırlatmakta yarar görüyoruz:

“İttifak içinde savaşmak (çalışmak) zordur. Fakat, çok daha zorlusu da vardır: İttifaksız savaşmak zorunda kalmak.”

Cemal Acar

Odatv.com

□

S-400

cemal acar

arşiv

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VİDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

